

Sygn. Akt XVII AmA 50/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Protokolant: stażysta Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania J. K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania J. K. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 28 września 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od J. K. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmA 50/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 28 września 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 33 ust. 6 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 798 ze zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania przeciwko J. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) J. J. K. w miejscowości N. w sprawie nałożenia kary pieniężnej z tytułu opóźnienia w wykonaniu punktu I decyzji nr (...) z 27 sierpnia 2015 r., tj. w zakresie, w jakim decyzja ta nakazuje zaniechania stosowania naruszającej zbiorowe interesy konsumentów praktyki polegającej na stosowaniu przez J. K. chronionej prawem nazwy rodzajowej „hotel” oraz oznaczenia kategorii „***” (trzy gwiazdki) w odniesieniu do obiektu Hotel Restauracja (...) zlokalizowanego w N. przy ul. (...), bez wymaganej prawem decyzji właściwego organu administracji o zaszerogowaniu obiektu hotelarskiego do odpowiedniego rodzaju i kategorii, co jest niezgodne z art. 43 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 196) oraz stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 w związku z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. Nr 171, poz. 1206), a poprzez to narusza art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 184) orzekł:

I. na podstawie art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) J. J. K. w miejscowości N. karę pieniężną płatną do budżetu państwa w wysokości 74 826 zł (słownie: siedemdziesiąt cztery tysiące osiemset dwadzieścia sześć złotych), co stanowi równowartość 17 940 euro (słownie: siedemnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści euro), tj. 30 euro (słownie: trzydzieści euro) za każdy z 598 dni opóźnienia, licząc od 8 lutego 2017 r. do dnia wydania niniejszej decyzji, tj. do 28 września 2018 r.,

II. na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 80 tej ustawy oraz stosownie do art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postanawia się obciążyć J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) J. J. K. w miejscowości N. kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej z tytułu opóźnienia w wykonaniu punktu I decyzji nr (...) z 27 sierpnia 2015 r. oraz zobowiązać tego Przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 31 zł (słownie: trzydzieści jeden złotych) w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) J. J. K. w miejscowości N. zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił naruszenie:

a. art. 2 i art. 42 Konstytucji RP oraz art. 6 ust.1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i

Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. w związku z art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów(dalej ustawy) poprzez błędne przyjęcie, że kary nakładane na podstawie art. 107 ustawy nie wymaga dowiedzenia przez organ nakładający karę winy podmiotu obarczonego karą, w sytuacji gdy ze względu na quasi-karny charakter wskazanej regulacji konieczne jest wykazanie winy podmiotu na którego nałożono karę pieniężną;

b. art. 107 i 111 u.o.k. i k. w zw. z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez brak uwzględnienia zasady proporcjonalności przy rozstrzyganiu o nałożeniu i wysokości kary pieniężnej

c. art. 1 ust. 1 ustawy poprzez nieuwzględnienie przy ocenie decyzji, że organ ją wydający wszczął i prowadził postępowanie w sprawie nałożenia na powoda kary pieniężnej i tę karę decyzją nałożył, mimo braku istnienia jakiegokolwiek interesu publicznego przemawiającego za wszczęciem i prowadzeniem postępowania i wydaniem decyzji.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o :

- o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez umorzenie postępowania administracyjnego z uwagi na brak podstaw do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 107 ustawy, względnie

- o zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej kary pieniężnej do symbolicznej wysokości 598 zł, co stanowi równowartość 26 euro, to jest 1 euro za każdy z przyjętych 598 dni zwłoki.

Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że ma bardzo dobrą opinię na portalach społecznościach- zarówno facebook, booking, google, co w dzisiejszych czasach ma znaczący wpływ na wybór konsumentów. Organ nie zwrócił także uwagi na okoliczność, iż powód w dniu 28 sierpnia 2018 roku wystąpił z wnioskiem w sprawie zaszeregowania obiektu hotelarskiego o nazwie K. (...)- Gastronomiczny (...). Wydaje się, że organ wymierzając karę nie uwzględnił zasady proporcjonalności. Stopień naruszenia został oceniony przez organ bardzo ogólnie. Nie ustalono natężenia szkodliwości ukaranego zachowania dla konkurencji (ustalenia, czy ją eliminuje, ogranicza, czy zakłóca w inny sposób) lub konsumentów (ustalenia stopnia dotkliwości praktyki eksploatacyjnej lub naruszającej zbiorowe

interesy konsumentów) oraz stopnia winy sprawcy naruszenia. W orzecznictwie i doktrynie zwraca się ponadto uwagę na obowiązek stosowania kar pieniężnych w zgodzie z zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Oznacza to, że Prezes Urzędu, korzystając ze swych kompetencji, powinien stosować sankcje o stopniu dolegliwości nie większym, niż jest to niezbędne dla osiągnięcia zamierzonego celu. W ocenie powoda konieczne jest ponowne przeanalizowanie okoliczności związanych z wymiarem kary oraz uwzględnienie istniejących okoliczności łagodzących. W okolicznościach sprawy interesu publicznego przemawiającego za wszczęciem i prowadzeniem postępowania i wydaniem decyzji, w sytuacji gdy na rynku nie występują podobne obiekty, a obiekt powoda cieszy się dobrymi opiniami konsumentów

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o:

1) oddalenie odwołania w całości,

3) zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści decyzji. Prezes Urzędu podniósł, że do dnia wniesienia odwołania J. K. nie przedstawił żadnego dowodu na tą okoliczność, że podjął działania mające na celu wykonanie decyzji nr (...). W aktach sprawy brak dowodów na to, że obiekt, w którym powód prowadzi działalność mógłby być zakwalifikowany jako (hotel zgodnie z obowiązującymi przepisami, nie przedstawiono także kopii wniosku na który się powołuje strona powodowa w odwołaniu, tj. pisma z dnia 28.08.2018 roku). Zgodnie z informacją z dnia 29.06.2018 roku jak i z dnia 02.11.2018 roku, jak również z dnia 11.03.2019 roku obiekt prowadzony przez powoda nie widnieje w Centralnym wykazie obiektów hotelarskich. Z uwagi na powyższe, zarzuty powoda nie zasługują na uwzględnienie, a stan faktyczny sprawy nie uległ zmianie w takim stopniu, by stanowić podstawę do ponownego miarkowania nałożonej na powoda kary. W ocenie pozwanego nie było podstaw i przesłanek, by uwzględnić inne - niż wskazane w uzasadnieniu decyzji nr (...) - okoliczności przy miarkowaniu kary. W szczególności powód nie przedstawił w odwołaniu okoliczności, które mogłyby zostać uznane jako łagodzące, dotyczące dobrowolnego usunięcia skutków naruszenia, zaniechania stosowania zakazanej praktyki, podjęcia z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków, czy podjęcia współpracy z Prezesem Urzędu w toku postępowania, mającej na celu w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Pozwany podkreślił, że na dzień wydania decyzji nr (...) okres niewykonania nakazu zaniechania zarzucanych powodowi praktyk wynosił 1 033 dni łącznie. Podniósł, że kara za niewykonanie prawomocnej decyzji Prezesa Urzędu lub wyroku Sądu dotyczącego takiej decyzji musi mieć charakter represyjny, a zatem zarzut naruszenia zasady proporcjonalności przy rozstrzygnięciu o nałożeniu i wysokości kary pieniężnej nie znajduje uzasadnienia. W ocenie Prezesa Urzędu zarzuty strony powodowej nie są uzasadnione.

W toku rozprawy, strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następują stan faktyczny:

Przedsiębiorca J. K. prowadzi działalność na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej pod nazwą P.H.U. „(...)” J. K.. W ramach wykonywanej działalności gospodarczej Przedsiębiorca prowadzi w N. przy ul. (...) obiekt, w którym świadczy usługi hotelarskie. / k. 38 akt adm./

W dniu 27 sierpnia 2015 r. Prezes UOKiK wydał decyzję nr (...), w której w punkcie I uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą K. J. P.H.U. (...) J. (zwanego dalej Przedsiębiorcą) polegające na stosowaniu chronionej prawem nazwy rodzajowej „hotel” oraz oznaczenia kategorii „***” (trzy gwiazdki) w odniesieniu do obiektu Hotel Restauracja (...) zlokalizowanego w N. przy ul. (...), bez wymaganej prawem decyzji właściwego organu administracji o zaszeregowaniu obiektu hotelarskiego do odpowiedniego rodzaju i kategorii, co jest niezgodne z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych oraz stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 w związku z art. 4 ust. 1 i

2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, a poprzez to narusza art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, i nakazał zaniechanie jej stosowania. W punkcie II tej decyzji Prezes Urzędu nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 4.358 zł, a w punkcie III obciążył go kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w wysokości 29 zł./k.5-11 akt adm./

W okresie od 6 kwietnia 2016 r. do 7 października 2016 r. pod sygn. akt (...) przeprowadzone zostało postępowanie wyjaśniające mające na celu ustalenie, czy Przedsiębiorca wykonał prawomocną decyzję nr (...) z 27 sierpnia 2015 r. w wyniku którego w dniu 7 października 2016 r. pod sygn. akt (...) wszczęte zostało postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej na Przedsiębiorcę w związku z podejrzeniem pozostawiania w opóźnieniu wykonania punktu I prawomocnej Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr (...) z 27 sierpnia 2015 r.,

Mimo wszczęcia tego postępowania Przedsiębiorca nie usunął z obiektu i z jego otoczenia oznaczeń wskazujących, że obiekt ten jest hotelem. Nie wprowadził również stosowanych zmian do treści zamieszczonych na stronach internetowych prezentujących ofertę jego obiektu. W dniu 7 lutego 2017 r. wydana została Decyzja nr (...), w której w punkcie I na podstawie art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożono na Przedsiębiorcę karę pieniężną płatną do budżetu państwa w wysokości 19 244 zł, co stanowi równowartość 4 350 euro, tj. 10 euro za każdy z 435 dni opóźnienia, licząc od 1 grudnia 2015 r. do dnia wydania tej decyzji, tj. do 7 lutego 2017 r., która stała się prawomocna./okoliczności bezsporne/

Uwzględniając, że od daty uprawomocnienia się decyzji nr (...) upłynął okres umożliwiający wykonanie Decyzji nr (...) wszczęto kolejne postępowanie wyjaśniające mające na celu ustalenie, czy decyzja została wykonana, czy ewentualnie ma miejsce naruszenie przepisów ustawy uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej za opóźnienie w wykonaniu Decyzji nr (...), określonego w art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Postępowanie to zostało wszczęte 2 stycznia 2018 r./k.13 akt adm./

W toku postępowania wyjaśniającego Przedsiębiorca nie odpowiedział na pierwsze wezwanie do przedstawienia informacji dotyczących sposobu zaniechania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, stwierdzonej w punkcie I prawomocnej decyzji nr (...) z 27 sierpnia 2015 r. oraz dowodów na potwierdzenie dokonanych w tym celu działań (pismo Urzędu z 2 stycznia 2018 r.). Nie odpowiedział również na ponaglenie z 26 stycznia 2018 r./k. 16-17, 18-19 akt adm./

Pismem z 26 stycznia 2018 r. zwrócono się do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w K. z prośbą o przeprowadzenie kontroli w celu ustalenia, czy Przedsiębiorca, przy świadczeniu usług nadal posługuje się nazwą rodzajową „hotel” oraz oznaczeniem kategorii „***” (trzy gwiazdki) w odniesieniu do obiektu Hotel Restauracja (...), zlokalizowanego w N. przy ul. (...)/k.20-21 akt adm./

W dniu 7 lutego 2018 r. w obiekcie została przeprowadzona kontrola. W wyniku podjętych działań ustalono, że Przedsiębiorca posługuje się zastrzeżoną nazwą hotel:

- na banerach przy drodze dojazdowej do obiektu,
- na wizytówkach i folderach reklamowych oraz cennikach umieszczonych w recepcji w dostępnych dla klientów miejscu,
- w karcie menu restauracji,
- na stronie internetowej (...)
- na ścianie zewnętrznej budynku (od strony dojazdowej do obiektu).

We wszystkich wyżej wymienionych miejscach za wyjątkiem ściany zewnętrznej budynku i wizytówek posługiwano się również oznaczeniem „***” (trzy gwiazdki)

/k. 22-25, 27-33 akt adm./

Obiekt (...) został wpisany do ewidencji innych obiektów, w których są świadczone LD usługi hotelarskie, prowadzonej przez Wójta Gminy R..

W wyniku przeglądu strony internetowej (...) przedstawiającej obiekt w N. przy ul. (...) i świadczone w nim usługi stwierdzono, że wielokrotnie pojawia się na niej nazwa rodzajowa „hotel” oraz oznaczenie kategorii „***” (trzy gwiazdki) Na każdej z podstron na górze pośrodku znajduje się logo obiektu przedstawione poniżej, na którym oprócz nazwy własnej widnieje oznaczenie „(…)” oraz „***” (trzy gwiazdki).

Na stronie internetowej przedsiębiorca zamieścił zdjęcia, z których wynika że na zewnątrz, na frontowej ścianie znajduje się dobrze widoczne logo tego samego typu z tożsamymi oznaczeniami. Identyczne oznaczenie znajduje się na breloczku dołączonym do klucza od pokoju. Na stronie internetowej zawierającej ofertę Przedsiębiorcy zawarto również „Cennik hotelu”. W opisie zamieszczonym na analizowanej stronie, w części zatytułowanej Hotel (...), wielokrotnie posłużono się oznaczeniem hotel w odniesieniu do opisywanego obiektu /k. 14, 15, 34, 35 akt adm./

Obiekt w N. przy ul. (...) posiada swój profil na(...) (...) Obiekt ten jest przedstawiany jako hotel. Na profilu zamieszczone jest opisane powyżej logo, w ramach informacji kontaktowych podany jest adres recepcji (...) oraz adres strony internetowej (...) Oferta obiektu w N. przy ul. (...) jest także zamieszczona na portalu rezerwacji zakwaterowania on-line (...) ((...) Obiekt ten jest prezentowany jako trzygwiazdkowy hotel położony 500 metrów od jeziora P. /k. 47, 48 akt adm./

Obiekt w N. przy ul. (...) o nazwie Hotel Restauracja (...) nie widnieje w Centralnym Wykazie Obiektów Hotelarskich ((...) co oznacza, że nie został zarejestrowany do kategorii obiektów hotelarskich decyzją właściwego organu administracji, tj. Marszałka Województwa (...). /k. 50 akt adm./

Z odpowiedzi Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w K., która wpłynęła 26 lutego 2018 r., i dołączonego do niej protokołu kontroli przeprowadzonej 7 lutego 2018 r. w ww. obiekcie wynikało, że Przedsiębiorca nadal posługuje się zastrzeżoną nazwą hotel oraz oznaczeniem „***” (trzy gwiazdki).

W dniu 9 marca 2018 roku wszczęto przeciwko Przedsiębiorcy postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej z tytułu opóźnienia w wykonaniu punktu I prawomocnej decyzji Prezesa Urzędu nr (...) z dnia 27 sierpnia 2015 roku, na podstawie art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest konieczne i uzasadnione./k. 1-3, 4 akt adm./

Przedsiębiorca nie odpowiedział na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej i nie odniósł się do postawionego zarzutu./okoliczności bezsporne/

Pismem z 22 maja 2018 r. Prezes Urzędu przesłał do Przedsiębiorcy szczegółowe uzasadnienie stawianego mu zarzutu i wezwał do przedstawienia stanowiska co do przedstawionych ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej, w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma. /k. 40-42 akt adm./

Przedsiębiorca nie odniósł się do powyższego pisma./okoliczność bezsporna/

Zawiadomieniem z 2 sierpnia 2018 r. Przedsiębiorca został poinformowany o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy./k. 51 akt adm./

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu prawa. /okoliczność bezsporna/

W dniu 28 września 2018 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję numer (...). /k. 53-58 akt adm./

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego, które nie były kwestionowane przez strony jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i dlatego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 107 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2018 r. poz.798 ze zm.) Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 10000 euro za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu decyzji wydanych między innymi na podstawie art. 26 te samej ustawy. Karę pieniężną, o której mowa powyżej nakłada się licząc od daty wskazanej w decyzji. Zgodnie natomiast z treścią z art. 111 ust. 1 pkt 4 uokik Prezes Urzędu, ustalając wysokość nakładanej na podstawie art. 107 tej ustawy kary pieniężnej, uwzględnia w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także skutki rynkowe niewykonania decyzji. Nadto, ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes Urzędu bierze pod uwagę okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie (art. 111 ust. 2 uokik).

Istotnie, kary pieniężne są podstawowym środkiem egzekucji prawomocnych decyzji Prezesa Urzędu. Kary nakładane na podstawie art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mogą być również nałożone już po wykonaniu decyzji, jeżeli stwierdzone zostanie, że nastąpiło opóźnienie w realizacji nałożonych tą decyzją obowiązków.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że praktyka stwierdzona w decyzji z dnia 27 sierpnia 2015 roku nr (...) decyzji polegała na tym, że Przedsiębiorca stosował - w sposób powszechnie widoczny - chronione prawem nazwę rodzajową „hotel” oraz oznaczenie kategorii „***”trzy gwiazdki) w odniesieniu do obiektu znajdującego się w N. przy ul. (...), bez wymaganej prawem decyzji właściwego organu administracji o zaszeregowaniu obiektu hotelarskiego do odpowiedniego rodzaju i kategorii.

Bezsporne było również to, że powód nie uzyskał decyzji Marszałka Województwa (...) o zaszeregowaniu obiektu hotelarskiego do określonego rodzaju i kategorii, jednak nadal w odniesieniu do obiektu znajdującego się w N. przy ul. (...) posługuje się oznaczeniem „Hotel ***”. W pełni uzasadnione jest zatem stwierdzenie, że punkt I decyzji nr (...) nie został wykonany.

Przedsiębiorca już raz został ukarany karą pieniężną za opóźnienie w wykonaniu punktu I decyzji nr (...). W decyzji nr (...) nałożono na niego karę pieniężną za każdy z 435 dni opóźnienia, licząc od 1 grudnia 2015 r. do dnia wydania ww. decyzji, tj. do 7 lutego 2017 r. Zgromadzony w toku niniejszego postępowania materiał dowodowy wskazuje, że po 7 lutego 2017 r. powód nadal stosował praktykę stwierdzoną w punkcie I decyzji nr (...).

W świetle powyższego zasadnie przyjął pozwany, że istnieją podstawy do obciążenia powoda karą pieniężną za dalsze opóźnienie w wykonaniu punktu I tej decyzji, który to okres opóźnienia należy liczyć od 8 lutego 2017 r. do dnia wydania niniejszej decyzji, albowiem na dzień jej wydania brak jest podstaw do uznania, że przedmiotowa decyzja została wykonana w całości. Ponadto, niewątpliwie zaszły przesłanki do tego aby przyjąć, że zaniechanie praktyki zakwestionowanej w decyzji nr (...) ma charakter celowy, umyślny. Podkreślić tu bowiem należy okoliczność, że mimo przeprowadzanych kontroli i uprawomocnienia się decyzji nr (...) powód nie podjął działań pozwalających na stwierdzenie jej wykonania. Ponadto zasadnie pozwany zwrócił uwagę na postawę powoda w toku niniejszego postępowania administracyjnego. Powód bowiem, równie uparczywie nie odpowiadał na wezwania pozwanego, nie udzielał wyjaśnień ani też nie przedstawiał żądanych dokumentów. W konsekwencji pozwany zasadnie uwzględnił jako okoliczność obciążającą umyślność braku zaniechania stosowania przedmiotowej praktyki. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r. VI ACa 162/15, że: „Wykładnia art. 111 w zw. z art. 107 u.o.k.k. prowadzi do uznania, że uprzednie naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy może być uznane za okoliczność wpływającą na podwyższenie wymiaru kary pieniężnej za kolejne naruszenie wówczas, gdy co najmniej godziły w tożsame dobra chronione prawem.” Sąd podziela również pogląd pozwanego, że w niniejszej sprawie nie występują okoliczności łagodzące umożliwiające obniżenie kary pieniężnej nakładanej na powoda. Istotnie bowiem, praktyki rynkowe wprowadzające w błąd uważa się za szczególnie nieuczciwe, a co za tym idzie szkodliwe, gdyż one najczęściej oddziałują na sferę decyzyjną konsumenta, prowadząc do zniekształcenia jego decyzji rynkowych.

Wykluczają tym samym możliwość podjęcia świadomej decyzji rynkowej przez konsumenta. Wbrew przekonaniu powoda, powyższego nie niweczy okoliczność dobrych opinii względem powoda na portalach społecznościach.

Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 74 826 zł, co stanowi równowartość 17 940 euro (przy średnim kursie euro ogłoszonym przez NBP 29 grudnia 2017 r. równym 4,1709 zł), tj. 30,00 euro za każdy z 598 dni opóźnienia w wykonaniu punktu I wydanej wobec niego decyzji nr (...), licząc od 8 lutego 2017 r., do dnia wydania decyzji w niniejszej sprawie. Kara pieniężna w powyższej wysokości jest uzasadniona. Jak już wyżej wskazano, jest to kolejna już kara za niewykonanie powyższej decyzji. W sposób prawidłowy pozwany dokonał powyższego wymiaru kary oceniając również skutki rynkowe niewykonania przez Przedsiębiorcę decyzji w opisanym zakresie, czyli z uwzględnieniem wspomnianej już szkodliwości zaniechania powoda, poprzez wpływanie na wybór konsumentów. Zasadnie zauważył pozwany, że konsumenci rzetelnie poinformowani o braku zaszeregowania obiektu w N. przy ul. (...) do odpowiedniego rodzaju i kategorii mogliby podjąć decyzję o nieskorzystaniu z usług powoda. W konsekwencji przyjąć należało, iż kara w nałożonej wysokości jest adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem. Z powyższych względów, ponownie zwracając na fakt, iż powód został już raz ukarany za niewykonanie decyzji z dnia 27 sierpnia 2015 roku, proponowana przez powoda kara w wysokości 598,00 zł, miałaby charakter, jak sam powód wskazał, jedynie symboliczny. Powyższe jest niedopuszczalne, gdyż wskazane wyżej cele kary pieniężnej nie zostałyby spełnione w żadnej mierze.

Z powyższych względów odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 479^{31a}§1 k.p.c.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska